

اوضاع فرهنگ در شهرک‌های دانشگاهی

نسبت فردیت، آزادی و خلاقیت با فرهنگ آکادمیک

1.Xi Shen
2.Xianghong Tian

ژی شین^۱ ژیانگهونگ تیان^۲ محمد پیری اردکانی | فرهنگ دانشگاهی اصولاً متشکل از نگرش، ماهیت، اصول اخلاقی و محیط علمی است. فردیت، جنبه‌ی علمی، آزادی، راهنمایی، تنوع و خلاقیت مجموعه عواملی هستند که فرهنگ درون دانشگاه یا محیط دانشگاه campus culture را تشکیل می‌دهند. ساختار فرهنگ درون هر دانشگاهی توسط فرهنگ آکادمیک حاکم ارتقاء می‌یابد و متقابلاً اوضاع فرهنگی محیط دانشگاه، می‌تواند توسعه‌ی فرهنگ آکادمیک را محدود کند. راهبردهای ساختاری فرهنگ علمی و فرهنگ محیط دانشگاه به این شرح است که دانشگاه باید نسبت به رسالت خود حساس باشد، اعتماد به نفس و آگاهی فرهنگی را ارتقاء دهد، فرهنگ را در فرایند پرورش استعداد ادغام کند، و توسعه و نوآوری فرهنگی را ترویج کند. مولفان مقاله که هر دو عضو هیئت علمی دانشگاه «هوبی» شهر «ووهان» چین هستند، تلاش می‌کنند مناسبات و تأثیرات متقابل فرهنگ آکادمیک با فرهنگ جاری در فضا و محیط دانشگاه را بررسی نمایند. در این مقاله واژه Campus که به شهرها و شهرک‌های دانشگاهی و کل محیط و محوطه دانشگاه گفته می‌شود، به فضای «درون دانشگاهی» ترجمه شده که در مقابل واژه فرهنگ علمی یا آکادمیک قرار می‌گیرد.

پژوهش علمی یکی از عملکردهای اساسی دانشگاه است و فعالیت‌های علمی متمرکز بر پژوهش علمی از فعالیت‌های پایه‌ای دانشگاه است. هنگامی که انجام مطالعات و پژوهش‌های دانشگاهیان را بررسی می‌کنیم، می‌بینیم که آنها معمولاً در محیط دانشگاه در کنار مسئولیت‌های مشترک علمی و پیروی از ضوابط و مقررات مرسوم دانشگاهی، در زمینه‌ی پژوهش و مطالعه باورهای مشترک دارند، همه‌ی این موارد نوعی فرهنگ ویژه - فرهنگ علمی در محیط دانشگاه - را توسعه خواهد داد. فرهنگ علمی ساختار فرهنگ درون دانشگاهی را ارتقاء می‌دهد، در حالی که اوضاع فرهنگی محیط دانشگاه، توسعه‌ی فرهنگ علمی را محدود می‌کند.

LS Lowry
Going to Work

مؤلفه‌های فرهنگ علمی در محیط دانشگاه

فرهنگ علمی در محیط دانشگاه در واقع نمود ظاهری ارزش‌ها و ماهیت‌های مشترک و هنجارهای رفتاری دانشگاهیان که مطالعه و پژوهش‌شان را پیگیری می‌کنند و توسعه می‌دهند - در آن محیط است. این فرهنگ می‌تواند شامل قوانین و مقررات، الگوهای رفتاری و امکانات مادی باشد. فرهنگ علمی اصولاً متشکل از نگرش، ماهیت، اصول اخلاقی و محیط علمی است.

به طور دقیق‌تر، نگرش علمی به دیدگاه‌های اساسی دانشگاهیان نسبت به فعالیت‌های علمی اشاره دارد و این می‌تواند به نگرش در حوزه‌ی هستی‌شناسی علمی، گرایش علمی، هدف علمی، توسعه‌ی علمی و ارزیابی علمی تقسیم‌بندی شود. نگرش در حوزه‌ی هستی‌شناسی علمی درصدد پاسخ دادن به این سوال است: "مطالعات دانشگاهی چیست؟". ما بر این گمانیم که مفهوم واقعی مطالعات دانشگاهی باید برای مردم و جامعه اهمیت فراوان داشته باشد. نگرش به حوزه‌ی گرایش علمی نشان می‌دهد که امروزه باید از دو نوع گرایش حمایت شده و بر آنها تأکید شود: گرایش حقیقی و گرایش به بلندپروازی‌های بزرگ. نگرش در حوزه‌ی هدف علمی درصدد پاسخ دادن به این سوال است: "هدف مطالعات دانشگاهی چیست". در حال حاضر باید بر هدف علمی مطالعات دانشگاهی تأکید شود. مطالعات دانشگاهی موفق و واقعی مطالعاتی است که بتواند مسائل عملی را در زندگی مردم حل کند. نگرش در حوزه‌ی توسعه‌ی علمی با چگونگی توسعه‌ی مطالعات دانشگاهی مرتبط است. مطالعات دانشگاهی باید نیازهای اجتماعی را برآورده سازد و آزمون عملی را به عنوان انگیزه‌ی اساسی توسعه مد نظر قرار دهد. نگرش در حوزه‌ی ارزیابی علمی با چگونگی دستاوردهای آموزشی - که باید مورد ارزیابی و قضاوت قرار گیرند - مرتبط است. روش ارزیابی مطلوب، ادغام ارزیابی داخلی و بیرونی نیازهای اجتماعی، اقتصادی و نیازهای مردم در گروه‌های علمی است.

ماهیت علمی، تفکرات و قدرت معنوی است که به دلیل فعالیت‌ها و اقدامات طولانی مدت علمی، توسعه یافته‌اند. ماهیت علمی اصولاً دربرگیرنده ماهیت واقع‌بینانه، پژوهشی، نوآورانه، انتقادی، مساعدت متقابل، سعه نظر، آزادمنشی و ماهیت ادغام علم و علوم انسانی است.

اصول اخلاقی علمی به همه‌ی ضوابط و مقرراتی اشاره دارد که باید تمام دانشگاهیان در مطالعات دانشگاهی و فعالیت‌های علمی از آنها پیروی کنند. این اصول عمدتاً در رابطه‌ی بین اشخاص، رابطه‌ی مردم و جامعه، و رابطه‌ی مردم و طبیعت به کار گرفته می‌شوند. اصول اخلاقی شامل ضوابط پژوهش علمی، ضوابط ارزیابی علمی، و ضوابط انتقاد علمی است. ماهیت نوآورانه و ماهیت علمی باید در پژوهش‌های علم‌پایه پیوند داشته باشند. ارزیابی علمی باید برپایه‌ی حقایق و همچنین پایبندی به اصول واقعی، انصاف و دقت نظر انجام شود. انتقاد علمی باید علم محور، هدفمند، جامع و دقیق باشد.

محیط علمی متشکل از محیط سخت افزاری و محیط نرم افزاری است. محیط علمی به معنای امکانات مادی جهت حمایت از پژوهش و حمایت‌های علمی است که عبارت است از: زیرساخت، تجهیزات معمولی، تجهیزات برای مقاصد خاص، پایگاه‌های پژوهشی، کتاب‌ها و سایر معلومات، فرصت ارتباط و تعامل بین اشخاص، ضروریات اساسی زندگی، مکان‌های نسبتاً ثابت برای آموزش و پژوهش، بودجه‌های پژوهشی و بودجه‌های همکاری جمعی و غیره. محیط نرم افزاری به محیط انسانی همچون: وضعیت و جو علمی اشاره دارد.

فرهنگ دانشگاهی و شاخصه‌های آن

دانشگاه نمود فعلی فرهنگ است که در نتیجه توجه لازم را نسبت به فرهنگ محیط خود نشان می‌دهد. فرهنگ درون دانشگاهی ترکیبی از فرهنگ‌های مختلف در آن محیط است که تمام دانشگاهیان به طور مشترک آن را خلق کرده‌اند و در فعالیت‌های اجرایی طولانی مدت دانشگاه باهم پیوند یافته‌اند. این فرهنگ متشکل از سه جنبه: فرهنگ مادی، فرهنگ سازمانی و فرهنگ معنوی. فرهنگ مادی محیط دانشگاه که در قالب محیط و تسهیلات پذیرفتنی است، عنوان عمومی برای نمود ظاهری مادی سازی در توسعه دانشگاه است. فرهنگ سازمانی شامل نظام مشترک و نظام متمایز است که اصولاً به نظام قوانین و مقررات، مدیریت و بهره‌برداری از قانون و مکانیزم‌های محدود اشاره دارد. فرهنگ معنوی به این اشاره دارد که چگونه یک فرد دانشگاهی در فعالیت‌های فرهنگی شرکت می‌کند و نتایج این مشارکت چیست، این فرهنگ همچنین شامل انعکاس ایدئولوژی، ارزش‌ها، جنبه‌ی روانشناسی و درک زیبایی‌شناسی و غیره است. فرهنگ معنوی دربرگیرنده فرهنگ مکتوب، فرهنگ رفتاری، و فرهنگ عقلانی است. فرهنگ مادی نماد ظاهری فرهنگ درون دانشگاهی است. فرهنگ سازمانی، توسعه‌ی منظم فرهنگ درون دانشگاهی را تضمین می‌کند. فرهنگ معنوی جوهره و روح فرهنگ درون دانشگاهی است.

فردیت، جنبه‌ی علمی، آزادی، راهنمایی، تنوع و خلاقیت واژه‌هایی هستند که فرهنگ دانشگاهی را توصیف می‌کنند.

فردیت. فرهنگ دانشگاهی دارای مبحث، محیط، نحوه‌ی خلق فرهنگ و همچنین روش ویژه برای ثبت دستاوردهای فرهنگی است. این فرهنگ در جریان ارتباط با فرهنگ اجتماعی نظام ویژه‌ای دارد، همچنین از شکل، قانون تطور و وراثت، شکل موجود و منشاء تاریخی برخوردار است.

جنبه علمی. فعالیت در محیط دانشگاهی با تمرکز بر آموزش و پژوهش علمی برپایه‌ی دانش تخصصی است که ویژگی اصلی متمایز از سایر خرده فرهنگ‌های جامعه است. جنبه‌ی علمی فرهنگ درون دانشگاهی اصولاً در خدمت به جامعه و ترویج توسعه‌ی اجتماعی و اقتصادی منعکس می‌شود. در عصر اطلاعات، دانشگاه نهاد محوری جامعه است، و جنبه‌ی علمی به لحاظ جهت‌گیری ارزشی، فرهنگ درون دانشگاهی را مشخص می‌کند. **آزادی.** فرهنگ درون دانشگاهیبه عنوان بخشی از فرهنگ اجتماعی در ترویج علم، خلق فرهنگ جدید و

توسعه‌ی سریع
«فناوری سطح
بالا» کشورها و ملت‌ها
را به هم نزدیک
می‌کند، ارتباط و
ادغام فرهنگ‌های
مختلف را در
دهکده‌ی جهانی ارتقاء
می‌دهد، در محیط‌های
فرهنگی تنوع به
وجود می‌آورد و
سازندگان فرهنگ
در محیط دانشگاه را
توانمند می‌کند

گسترش ایده‌های نوین نقش مهمی برعهده دارد. به واسطه‌ی اشکال مختلف فرهنگی و فعالیت‌های علمی، مبحث "فرهنگ درون دانشگاهی" به طور مستمر با سایر نظام‌های خرده فرهنگی مربوط به اطلاعات، انرژی و ماده در ارتباط است. این امر در یک محیط آزاد، ارتقاء یافته و تکریم می‌شود.

راهنمایی. مبحث "فرهنگ درون دانشگاهی" نه تنها زاینده و متضمن فرهنگ اجتماعی است، بلکه تنها نقطه‌ی قوت فرهنگ‌سازی و پرورش سازندگان فرهنگ است. "فرهنگ درون دانشگاهی" قادر است که خود رابه‌روز کرده و به توسعه‌ی پایدار دست یابد. این فرهنگ نشأت گرفته از فرهنگ اجتماعی است و با سایر خرده فرهنگ‌ها متفاوت است. علاوه بر این، "فرهنگ درون دانشگاهی" در طول مواجهه و ادغام با جنبه‌های منفی و مثبت سایر نظام‌های خرده فرهنگی، ارزش فرهنگی ایجاد می‌کند و منجر به پیشرفت فرهنگ اجتماعی می‌شود.

تنوع. توسعه‌ی سریع "فناوری سطح بالا" کشورها و ملت‌ها را به هم نزدیک می‌کند، ارتباط و ادغام فرهنگ‌های مختلف را در دهکده‌ی جهانی ارتقاء می‌دهد، در محیط‌های فرهنگی تنوع به وجود می‌آورد و سازندگان فرهنگ در محیط دانشگاه را توانمند می‌کند. علاوه بر این، "فرهنگ درون دانشگاهی" با ارزش متفاوت فرهنگی، شکل متفاوت فعالیت، و همچنین شکل متفاوت فرهنگ همسو با محیط، متنوع می‌شود.

خلاقیت. این روند همیشگی فرهنگ است که باید کهنه برود و نو بیاید. دانشگاه یک نشانه و گذرگاه برای نزدیک شدن به فرهنگ ناهمگون است و آن اساس زایش یک فرهنگ جدید است. به عنوان بخشی از مبحث "فرهنگ درون دانشگاهی"، دانشجویان دوره‌ی کارشناسی می‌توانند خرد، تخیل و خلاقیت‌شان را کاملاً توسعه دهند و به فرهنگ درون دانشگاهی رنگ دیگری ببخشند، چرا که آنها دارای ذهن قوی، تفکر پویا و اشتیاق جست‌وجوی ماهیت مطلوب و خلاقانه در طراحی یک فرهنگ ایده‌آل هستند.

ارتباط بین فرهنگ علمی و فرهنگ دانشگاهی

الف. فرهنگ علمی، ساختار فرهنگ دانشگاهی را ارتقاء می‌دهد.

پرورش استعداد، پژوهش علمی، ابتکار فکری و تعامل فرهنگی در دانشگاه ارتباط نزدیکی با فعالیت‌های علمی دارند. فرهنگ علمی که در جریان فعالیت‌های علمی شکل گرفته است، بخش اساسی فرهنگ درون دانشگاهی، ستون اصلی ساختار فرهنگ درون دانشگاهی، و همچنین ویژگی متمایز فرهنگ درون دانشگاهی بوده است که با سایر نظام‌های خرده فرهنگی متمایز است.

فرهنگ علمی دانشگاه فرهنگ سطح بالایی است که اصولاً بر درک جهان ناشناخته، کشف حقیقت عینی، عرضه جهان بینی و روش پژوهش علمی، علوم و فناوری جدید، درک و اصلاح جهان عینی برای انسان و سپس ارتقاء فراوان توانایی او برای اصلاح جهان و شکل دهی به شخصیت خویش و غنی سازی دستاوردهای فرهنگی متمرکز است.

دستاوردهای فرهنگ علمی همچون: جهان بینی، روش شناسی، نظریه‌های علمی، هنجار رفتاری، فناوری بسیار پیشرفته، نگرش علمی، ماهیت علمی، اصول اخلاقی علمی، موقعیت و جو علمی و غیره می‌تواند به تمام جنبه‌های ساختاری فرهنگ درون دانشگاهی نفوذ کند. به عنوان مثال در دوره‌ی آموزش اخلاقی دانشگاه، نگرش جهانی، روش پژوهش، هنجار علمی و ماهیت علمی‌القاء شده به دانشجویان می‌تواند به عنوان مؤلفه‌ی ذاتی فرهنگ علمی در نظر گرفته شود. آموزش دانشگاهی همواره با دستاوردهای اخیر در زمینه‌ی پژوهش علمی: نظریه‌ها، روش‌ها، ایده‌ها و تکنیک‌های جدید ارتباط نزدیکی داشته است. افراد مرتبط با فرهنگ علمی — آن کسانی که پژوهش علمی‌شان مبتنی بر معرفت است — همه در ساختار فرهنگ درون دانشگاهی مشارکت مستقیم دارند. از این لحاظ می‌توان آنها را محرک اصلی ساختار درون دانشگاهی دانست. به عبارت دیگر، در نبود فرهنگ علمی درجه‌ی یک، بسیار بعید است که فرهنگ درون دانشگاهی درجه‌ی یک

موقعیت فرهنگی
درون دانشگاه
به واسطه
جهت گیری سیاسی
دانشگاه، ایده‌های
اجرایی دانشگاه،
فلسفه‌ی مدیریت،
روابط بین فردی
و غیره تعیین می
شود. این عوامل بر
شکل گیری نگرش
علمی، ماهیت علمی،
اصول اخلاقی علمی و
ایجاد محیط‌های علمی
تأثیر زیادی دارد

پدید آید. فرهنگ علمی، ساختار فرهنگ درون دانشگاهی را ارتقاء می‌دهد.

ب. اوضاع فرهنگ درون دانشگاهی و محدودیت‌های توسعه‌ی فرهنگ علمی

فرهنگ علمی دانشگاه که توسعه‌ی آن حرکت نظام فرهنگی درون دانشگاهی را در بر می‌گیرد، بخش جدایی ناپذیر فرهنگ درون دانشگاهی است. بنابراین، توسعه‌ی این نوع فرهنگ محدود به فرهنگ درون دانشگاهی شده است. محدودیت‌ها اصولاً سه جنبه‌ی زیر را در بر می‌گیرند: محدودیت از جانب افراد، محدودیت محیط انسانی درون دانشگاهی، و محدودیت به دلیل شرایط مادی.

دانشگاهیان ستون اصلی فرهنگ درون دانشگاهی هستند. آنها سازنده‌ی فرهنگ درون دانشگاهی و وابسته به آن هستند و در جریان فرهنگ‌سازی درون دانشگاهی تغییر می‌یابند. دانشگاهیان در تمام جنبه‌های فرهنگ‌سازی درون دانشگاهی، از جمله فرهنگ‌سازی علمی مشارکت می‌کنند. مقیاس و سطح پژوهش علمی و کیفیت و کمیت پژوهش‌های علمی به توانایی علمی یعنی شاخصه‌ی ظاهری مرتبط با ویژگی درونی فرد دانشگاهی بستگی دارد. توانایی علمی متشکل از توان فیزیکی، خرد، اخلاق، حس زیبایی‌شناسی، توانایی عملی و تفکر خلاق است. توانایی علمی مشخص می‌کند که کدام فرد دانشگاهی می‌تواند به فعالیت علمی روی بیاورد و این عامل مهم و تعیین‌کننده‌ای است که آیا فعالیت‌های علمی می‌تواند یکنواخت پیش رفته و به موفقیت دست یابد یا نه. در دوران مدرن، دستیابی به یافته‌ها و یا دستاوردهای مهم از طریق کار انفرادی محال است، در عوض برای مقابله با مشکلات عمده و تعامل با یکدیگر تشکیل گروه علمی ضرورت دارد. در کل، سطح علمی کادر آموزشی دانشگاه تعیین می‌کند که آیا فرهنگ علمی می‌تواند به پیشرفت برسد یا نه.

محیط‌های انسانی مرتبط با فرهنگ درون دانشگاهی به ماهیت فرهنگ مذکور و موقعیت فرهنگی اشاره دارد. این محیط‌ها شامل برخی عوامل برجسته در فرهنگ درون دانشگاهی هستند، همچون نظام ارزشی، جهت‌گیری سیاسی، ایده‌های دانشگاهی، فلسفه‌ی مدیریت، روابط بین فردی و قوانین مختلف. رتبه‌ی دانشگاهی جهت‌گیری ارزشی فرهنگ درون دانشگاهی را تعیین می‌کند و بر شکل‌گیری نگرش علمی و ماهیت علمی تأثیر مستقیم دارد. موقعیت فرهنگی درون دانشگاه به واسطه‌ی جهت‌گیری سیاسی دانشگاه، ایده‌های اجرایی دانشگاه، فلسفه‌ی مدیریت، روابط بین فردی و غیره تعیین می‌شود. این عوامل بر شکل‌گیری نگرش علمی، ماهیت علمی، اصول اخلاقی علمی و ایجاد محیط‌های علمی تأثیر زیادی دارد.

پژوهش علمی نیازمند امکانات مادی خاصی است. لزوم چنین امکانات مادی برای پژوهش علمی همچون ضرورت ریشه برای درخت و آب برای ماهی است. بدون این امکانات، هیچ دستاورد علمی نمی‌تواند حاصل شود. خلق فرهنگ علمی کاملاً محال خواهد بود مگر این‌که چنین امکانات ضروری تضمین شوند. این امکانات ضروری به طور ویژه عبارتند از: کتاب، معلومات، ابزار آزمایشی، سیستم ارتباط شبکه‌ای، پایگاه‌های پژوهشی و غیره. حمایت‌های مالی به منظور برآوردن این امکانات لازم الاجرا هستند. بنابراین، ضمانت مادی، اولین مرحله‌ی خلق فرهنگ علمی در سطح بالاست. با تعیین بودجه‌ی کافی برای پژوهش، ابزار و تجهیزات پیشرفته، منابع اطلاعاتی فراوان و پایگاه‌های مناسب پژوهشی، پژوهش علمی می‌تواند به طور کامل و آزادانه — همچون پرندگانی که با بال‌های قوی به پرواز درمی‌آیند توسعه یابد. در نتیجه، خلق فرهنگ علمی می‌تواند در عمل اجرایی شود.

خلق فرهنگ علمی و فرهنگ درون دانشگاهی

دانشگاه نسبت به رسالت خود کوشاست. از لحاظ تاریخی، کارکردهای مهم دانشگاه شامل فرهنگ موروثی، فرهنگ کاربردی و فرهنگ نوآوری است. از این لحاظ، دانشگاه مکان مناسبی برای تحقق چنین کارکردهایی است. دانشگاه باید نسبت به رسالت خود کوشا باشد، آگاهانه بی‌ثباتی تلاش در جهت موفقیت زودهنگام، مزیت‌های آنی و انگیزه‌های مختلف مخالفت کند، در طلب حقیقت بکوشد، در جست‌وجوی علم باشد، از فرهنگستان حمایت کند، ماهیت خود را ارتقاء دهد، و همچون نگهبان شریف میهن معنوی خویش عمل کند.

همان‌طور که مرکز فرهنگ‌سازی پیشرو و بنیاد تولید علوم، فناوری، ایدئولوژی، فرهنگ و همچنین تأسیس دانشگاه‌های جدید باید با ایده‌های پیشرو، فرهنگ مهذب و شاخصه‌های والا بر کل جامعه تأثیر بگذارد و منجر به توسعه‌ی اجتماعی شود.

دانشگاه به‌طور مستمر اعتماد به نفس فرهنگی را افزایش می‌دهد و آگاهی فرهنگی را ارتقاء می‌بخشد. دانشگاه تاریخچه‌ی بسیار والایی دارد و از طریق پرورش نسل با استعداد برای اجرایی کردن، به ارث بردن و ابتکاری کردن فرهنگ به سابقه‌ی دیرین خود ادامه می‌دهد. آموزش دانشگاهی تنها انتقال علم و معلومات نیست، بلکه تأثیر فرهنگی بالقوه و پایداری نیز دارد که نقطه‌ی قوت ذاتی و تغییرناپذیر آن است. لازم است که با استفاده از ایده‌آل‌های مشترک سوسیالیسم با شاخصه‌های چینی و تعلیم اصول اخلاقی سوسیالیستی به مدرسان و دانشجویان، ساختار نظام ارزشی و اساسی سوسیالیستی، کادر واحد دانشگاهی و دانشجویان تقویت شود. دانشگاه باید از استعدادیابی دوره‌ای و پرورش استعدادی که قادر به شکوفا کردن فرهنگ است بهره‌گیری کند. علاوه بر این، ارائه‌ی نظریه‌های بیشتر و پژوهش‌های عملی همچون ماهیت دانشگاه، فلسفه‌ی آموزش، شعار و جوهره‌ی مکتب، سبک مطالعه، راهبرد توسعه، اهداف استعدادیابی و مفهوم مدیریت و گسترش فرهنگ معنوی با شاخصه‌های دانشگاهی اهمیت دارد.

دانشگاه ساختار فرهنگی را درون جریان کلی استعدادیابی ادغام می‌کند. در دانشگاه، ساختار فرهنگی ارتباط نزدیکی با استعدادیابی دارد. پس از سال‌ها اصلاح سیستم، به ویژه سیستم مدیریتی، پیشرفت‌های دانشگاهی می‌تواند ابعاد مختلفی را دربر بگیرد: دوره‌های آموزشی غنی شده‌اند، مباحث جامع هستند، علوم انسانی و اجتماعی ارتقاء یافته‌اند و آموزش لیبرال با آموزش علمی پیوند یافته است. این تحولات محیط استعدادیابی و گستره‌ی وسیع دانشجویان آگاه را ارتقاء می‌دهد. دانشگاه فرهنگ عملی، فرهنگ موروثی، فرهنگ ابتکاری و پرورش استعداد سطح بالا - را به‌طور اساسی به هم پیوند می‌دهد. علاوه بر این، هنگامی که علم نسبت به هنر ارزش بیشتری دارد، متخصصان تنها هدف استعدادیابی هستند و مدرسان دانش تک‌بعدی را انتقال می‌دهند، دانشگاه خود را از قید گذشته می‌رهاند. به عنوان مثال، دانشگاه نورت‌وست (Northwest) چین محتوای آموزشی فرهنگ سنتی خود را به بخش‌های متعددی تقسیم می‌کند، از جمله تاریخ تمدن چین که میراث فرهنگی ناملموسی به آن جلوه می‌دهد، ماهیت فرهنگ ملی که تفکرات و تمدن چین در زمینه‌ی جهانی‌سازی آن را در بر می‌گیرد. علاوه بر این، با اشاره به عوامل ایدئولوژیکی تمدن چین، این دانشگاه دوره‌های متنوع آموزشی را در این رابطه برگزار می‌کند همچون بررسی اجمالی فرهنگ سنتی چین، ماهیت فلسفه‌ی چین، ماهیت تاریخ چین، تفکر و فرهنگ چین، فرهنگ مذهبی چین و غیره. این دانشگاه همچنین کتب درسی بسیاری همچون ماهیت انسان‌گرایی چین، تاریخ ایدئولوژی چین و تاریخ ایدئولوژی و فرهنگ چین را منتشر می‌کند. همه‌ی اینها به طرز مؤثری از آموزش فرهنگ سنتی در دانشگاه نورت‌وست حمایت می‌کنند.

توسعه و نوآوری در زمینه فرهنگ به‌طور فعال ترویج می‌یابد. ساخت و توسعه‌ی دانشگاه شامل گسترش رشته‌های علمی و اصلاح آموزش و پژوهش علمی است که هر دو مورد با توسعه و نوآوری در زمینه‌ی فرهنگ ارتباط نزدیکی دارند. دانشگاه باید مسئولیت ویژه و کوتاه‌مدت خود را با رسالت تاریخی و اهداف بلندمدت پیوند دهد. به عبارت دیگر، دانشگاه باید مسئولیت و رسالت خود را در فرهنگ عملی، فرهنگ موروثی و فرهنگ ابتکاری ادغام کند و به عنوان مروج فرهنگ عمل نماید. به عنوان مثال در دانشگاه نورت‌وست، ذهنیت دانشجویان محترم شمرده می‌شود و به‌طور کامل در فعالیت‌های فرهنگی درون دانشگاهی به کار گرفته می‌شود، که تأثیر فرهنگی بسیاری به دنبال دارد. در چنین فعالیت‌هایی، دانشجویان با تجربه‌ی زیبایی هنر و ادبیات، عاطفه و رقص احساسات خویش را در برابر طبیعت، زندگی و جامعه بروز می‌دهند. در مجموع، این نوع فعالیت‌ها فطرت دانشجویان را پرورش داده و سبک زیبایی‌شناسی و سبک زندگی‌شان را ارتقاء می‌دهند و بر انسانیت و شخصیت دانشجویان تأثیر مثبتی دارند. ■

منابع

- چن، هفنگ. (۲۰۰۵). فرهنگ علمی دانشگاه و بهره‌وری علمی دانشگاه. نشریه آموزش عالی، ۱۲(۱)، ۱-۷.
- فانگ گانگ‌وو. (۲۰۱۲). آگاهی فرهنگی، خصیصه فرهنگی، تجربه فرهنگی. تحقیقات آموزش عالی چین، ۱۰-۱۲، ۱-۱۲.
- جی، آی‌مینگ. (۲۰۱۰). شاخصه‌ها و ساختار فرهنگ درون دانشگاهی. آموزش عالی چین، ۲۳، ۵۷-۵۸.
- جیان، هوآ. (۱۹۹۹). فعالیت‌های علمی و فرهنگ درون دانشگاهی در نهادهای آموزش عالی. نشریه دانشگاه Guizhou Normal علوم اجتماعی، ۴، ۹۷-۹۳.
- لی، یونگ بو. (۲۰۱۱). بررسی مسائل و علل اصلی فرهنگ علمی-دانشگاهی دوران مدرن در چین. نشریه علوم آموزشی دانشگاه Hunan Normal، ۶۱-۶۴.
- لیو، گورانگ. (۲۰۰۱). موقعیت علمی و نوآوری علمی. نشریه دانشگاه Yan'an علوم اجتماعی، ۲۳(۱)، ۵-۷.
- مائو، لیفن. (۲۰۰۸). بررسی متون فرهنگ درون دانشگاهی. انجمن مدرن آموزشی، ۳۲-۳۱، ۲۲-۳۱.
- تان، تی جان. (۲۰۱۱). درک عمیق فرهنگ درون دانشگاهی. نشریه دانشگاه تربیت مدرس Guangxi (ویراست علوم اجتماعی)، ۳۲(۳)، ۹۸-۹۶.
- وانگ، فنگ و وانگ داوی. (۲۰۰۱). ماهیت فرهنگی دانشگاه در عصر نوین اقتصادی. تحقیقات آموزش عالی در زمینه ارتباطات، ۴، ۶-۴.
- وانگ، کزن. (۲۰۰۳). ساختار فرهنگ درون دانشگاهی در شرایط اقتصادی بازار. آموزش فنی و حرفه‌ای و تحقیقات اقتصادی، ۱(۱)، ۲۹-۲۶.
- ژانگ، جیو. (۲۰۰۱). هنجار علمی و سیستم قانونی. نشریه ادبیات، تاریخ و فلسفه، ۱، ۸۵-۸۰.